

Syli spěval,
Pilnje dělat,
Strowja cje
Swojbný statot,
A twój swjatok
Gradny je.

Sa stan sprózny
Napoj mózny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Psches spať mérny
Czerstwość da.

Njeh th spěwasch,
Swěrnje dželašch
Wjchedne dny;
Džen pak swjath,
Duschi daty,
Wotpocžn th.

S njebješ mana
Njeh czi lhmana
Živnosć je;
Živa woda,
Ktž Bóh poda,
Wolschew cze!

F.

Serbiske njedželske Ľopjeno.

Wudawa ho kóždu žobotu w Smolerjez knihicíjchczeřni w Budyschinje a je tam sa schtwortlētnu pschedplatu 40 np. dostac̄.

Njedžela Palmarum.

Mark. 11, 1.—10.

„Džowka Zionska, wjebel ho jara, a wýškaj,
Jerusalem̄ka džowka! Hlej, twój kral k tebi
pschikhadža.“

Husto bě ho Jesuš swojich nješčezelov sminhl; nětko pak džesche hžom dawno wěščenéj žmijerci dobro-wólnje napščecživo. Líd, jemu pschiwiovažy, wocžakowasche s̄jemjenje jeho kralowskeje tražnosće, tola nje-pščeczelov ſyka žadasche jeho dospolne ſniczenje. W jeho žmijerci dyrbjachu ho nadžije wobeju stronow dopjelnicz, ale tak žebi to myžlije njebeštej; pschetož žmijerci wón pocžerpi, so by cžim kražničho dobýwał, a swoje kraleſtwo dosta na kchizu. Dokelž bě prjedy rěcže wo swojej messianicej dostojoſezi tak husto ſakasoval a ludej, hdž chžyſche jeho ſa krala ſezinicz, ho wukhował, žebi nětko pschedewsa, na pucžu k swojemu cžerpujenju a wumrjecžu ho niz jeno Jerusalémje, ale wšchemu iſraelskemu ludej, k jutrownemu žwiedzenjej do Jerusalema pschikhadžazemu, jako kral pschedstajic̄. Psched wocžomaj zhlého luda chžyſche wón Sacharjowe wěščenje wotsnamjenic̄, w kóymž bě jeho pschikhad w kudobje a miskosći jako cžah na wóžlicžim ſrebrecžu do hlowneho města wopižany, so by ſ tym wſchěch wocži na ſebje jako Mesiachka we motrocžkowskej podobje ſložoval, kóždu myžl na žwětnu móz a kražnosć, ſamo pod holdowanjom luda, połnje wotſtronil a pokasoval na swoje ſnutſkowne pomery. K hřeschnej cžlowſkej wutrobje, do kotrejež chze duchowne ſańč.

Jesušowu žwjatočny cžah do Jerusalema, kotrehož dopomjecze kichesčanska zyrkej ſ dženknisčej njedželu žwjecži, nam naſte ſezenje wopisuje, hdž najprjedy na to počasuje, kaf Jesuš do Jerusalema cžehnje jako kral možy. Jesuš, jeho wucžomizy a wjele luda bližachu ho k Jerusalemu a pschiwđechu na swojim pucžu do bliſkoſče městka Bethfage, kotrež na raňším boku woliowej hory pschi dróhy, i Bethaniye do Jerusalema wjedžazej, ležesche a w kóymž bě wožebje wjele měchniſkých domow. Duz wotpókla Jesuš dweju wucžomnikow, jímaj porucžiwiſhi: „Dzitaj do teho městka, kotrež prjedy waju leži, a hnydom, hdž nuts pschiwđetaj, namakataj wóžlatko pschiwjaſane, na kóymž hishcze žadyn cžlowjek njeje ſedžit; wotwježtaj jo a pschiwđtaj tožame hew.“ Tak porucži wón, kif tola pschiſchoł njebe, so by žebi ſlužicž dał, týmaj ſwojimaj ſ kralowskej možu, da w tej ſamej myžli jenemu zuſemu prajic̄: Tón Knjeg to wóžlatko potrjeba, a rjekn ſwojimaj wucžomnikom do předka, so jeho wobhédžer tožame na měſcže ſem pōsczele. Tež my ho k Jesušej jako krali možy pōsnawam, hdž prajimy: „Ja wérju, so Jesuš Chrystus je mój Knjeg,“ a hdž ho kóždu cžah napominamy: „Sſlužče temu Knjegu ſi bojoicžu.“

Każ pak je tón Knjeg ſam pōsnal: „Moje kraleſtwo njeje wot tuteho žwěta“, tak wsdawa ho wón tež wſcheje žwětneje mož a kražnosće a cžehnje do Jerusalema jako kral měra a cžicheje myžle. Pschetož to wſchitko ho ſta, so by ho profety Sacharjowe ſłowo dopjelnito. Jak kral měra podawa ho Chrystus do swojeho Wótza

wole, kotaż bu psches profetow pschipowiedana. To profecziske słowo, w kotrejż wón tón króz pschitkini swojego njebieskeho Wótza śluži, rěka: Powiescze dżowz y Zionskej (t. r. Jerusalemej): Hlej, twój król, kotaż cze s luboścę na swojej wutrobje nošy, pschitkada f tebi s cziechę myślu, so by czi f sczehowanju swojego pschiwołanja lóscit czinit: „Bójež hem ke mni wischitz, tiż wó sprózni a wobceženii scze, ja chzu waż woschewicż. Wismicze na ho mój pschah a wukńče wote mnie, dokelż ja cziechę myśle śym a s wutrobu pokornym; dha namakcze wotpoczink sa swoje dusche.“ Swoju cziechu myśl a poniznoscz wón psches to swonkownje połasowasche, so niz jako seński król na rjehotnym wójskim konju, ale jako merny ferschta na wózliczim frēbjeczu, sa wójske nadawki njekhmanym, do Jerusalema jechasche. Każ wożoł, tak bě też wscha pscha czaha zuse kublo. To pak njebe bjes pschicznym, so naich Sbóžnik w swojim czahu szame zuse, pożczene wézny trjebasche: Wón chze psches swoju poniznoscz naschu hordoscz wotpokucież. Pschi wón teho dla żaneje nochze, so bych u ho chudzi psched nim njestrachowali, a so mogli też najniżschi proscherjo dowérnje f njemu stupicż.

Skončzne s naschego teksta widźimy, so Chrystus do Jerusalema czechnie jako król czeſcze. Każ pschi narodże, tak je też pschi tymle nutsczehnjenju porno niskosczi blyschczaza wyżkoſcž naschego Anjesa widzecż. Wón szam swoju czeſcž njeptasche; ale Bóh sahori wschě wutrobę, so wiele luda, kotaż bě na świdżeniu pschischoł a saſlycha, so Jezuš do Jerusalema czechnie, jemu s palmonymi hałosami napschecžiwo džesche, so by jeho, kaž bě to pschi królowskich triumfnych czahach waschnie, do města pschewodzął. Jezušowaj wuczomnikaj, kotaż to wózlatko f njemu pichiwidżeschtaj, położischtaj swoje drasty na njo, so byschtaj swojemu Anjesi mjeħke śydlo pschihotowatōj. Wjele luda, kotaż s nim do města czechniesche, pschecze rasche swoje drasty na pucz, so by jeho czeſcził, kaž so s tym kralojo czeſczachu. Drusy rubachu hałosy wot schtomow a sczelichu je na pucz. Wutrobna świdżeniska radoſež bě mjes lud pschischa a wschitz w duscijaczuwachu: „To je džen, kotaż je tón Anjes czinit!“ A w tutej radoſci czi, tiż prjedy a sa nim džechu, mótsje wyskachu: Hosianna (t. r. ach vomhaj! daj sboż!) temu śynu Davitowemu (t. r. temu ślubjenemu Messiaħej)! Khwaleny budż, tiż pschitkida w mjenje teho Anjesa (to bě tón postrow, s kotrejż buchu po Ps. 118, 26 putnizy, f świdżenjam pschitkada, w świdżathm měſcze powitani)! Hosianna we wyżkoſcži (t. r. vomhaj jemu ty, tiż ty bydliſh we wyżkoſcži, t. i. w njebju. Abo: Też w njebju njech ho czi Hosianna pschiwoła)!

To běchu królowste czeſcze, kotrej wyskazy lud swojemu messianskemu mernemu ferschce wopokaſowasche; Jezuš bě po tajkim hłownym wotpohlad swojego świdżeniskeho nutsczehnjenja do Jerusalema dozvěl: wón bu w zyłej messianskiej gloriji, kotaż jemu śluschesche, sjanuje pschipoſnaty. Tola sa naš je tónle triumfný czah hnijazj wobras, hdż wopomnimy, so bě wón s dobom Jezušowym śmijertny khód. Każ pschene woporne jehnjo f reſanju, džesche wón wožrjedz wyskazeho luda swojemu czerpjenju s poniznoscžu a cziehim podacżom napschecžiwo, ſebi teho derje wědomny, tak budże borsy wot wscheho śweta, jemu w tu chwilu hiszce holdowazeho, wopuschczony a ſastorczony a tak

budža te ſchiſe, s kotrejž dženja „Hosianna“ klinči, sa někotre dny wołacż: „Precz s nim! kličuj jeho!“

K. A. Fiedler.

Puczowanje po Božim piśmie abo taſte myſle nadendzech, Bože ſłowo czitajo.

Podawa śwérny czitar „Pomhaj Bóh-a“.

I. Knihi Mojsažowe, 50. stan.

(Pokraczowanje a ſkončzenje.)

10. A jako pschitkida, tola niz po runym pucżu, džesche nimo Gazy psches Filistiski kraju, abo po dalschim psches puježinu a potom nimo Morweho morja, so ho na narańsczej mórskiej stronje do połnoz y wobrvežichu, f hunu Altad, něhdże wonka na polu na narańsczej mórskiej stronje bliſko Jordanskego wuliwa, hdžez tamniſchi wobydlerjo swoje žito móczachu, a kotaż běchu po dornczelach, tam roſczazych, pomjenowali, dha ſastachu a wotmęchu tam jara wulke a żałozne żarowanje; a Józef se swojim domom wobzarowa swojego nana śydom dñjow.

Po Hieronymuſu je huno Altad szama měſtnoscz, kotaż Józefowe knihi Beth-Hagla mjenuju, a kotaż leži njeſaloſto Jordano-weho wuliwa, 5 ſchitwórcz hodžin do krótkeho ranja wot města Jericho a 3 ſchitwórcz hodžinow do wjeczora wot Jordana. Altad leži runje na mjeſach mjes Židowym a Benjaminowym ſplashom a je ho pschi roſdželenju Benjaminej pschidžilo. Chzesch-li tele měnjenje ſa prawe pschipoſnaty. dha mělo „tamnu Jordanskú ſtronu“ rěkaž w nawježornym Pschijordaniskim kraju a niz w narańsczym, a tak moħl Mójsaž rěczecż, dokelż njeje Jordan pschewodżil. Tola nałožujetej ho ſłowie „tamnu“ a „tutu“ ſtronu Jordana hewak ſtajnje po bydlenju Izraelskich džeczi w Kanaanskim kraju, so ma „tamna“ ſtrona bycz narańscchi a „tuta“ ſtrona na wježornym Pschijordaniski kraju. Też ſa Mójsažowe czazh bě wěſte, so budža Izraelske džeczi w Kanaanskim kraju bydlicż, jako by ho to hiżo ſtało. Woni běchu žiwi w pschichodże, pschitomnoſež bě jenož pschekhadny czazh. Mamy teho dla huno Altad drje ſterje měcz ſa někaje někole njeſnate měſtno njeſaloſto někajlich Jordanskich brodow na narańsczej ſtronje Pschijordaniskeho kraja.

11. A jako wobydlerjo Kanaanskego kraja psches Jordan widżachu żarowanje pola huna Altad, džachu mjes ſobu: Egypteſijo džerža tam wulke żarowanje wo někajkeho ſemrjeteho. Teho dla je to město mjenowane Aleb Mizraim abo Egyptowske żarowanje, a to hiſchče ſa czazh, hdžez je Mójsaž tónle podawt ſapiżal, po tajkim něhdże 230 lét poždžiſho; a měſtnoſež leži tamnu ſtronu Pschijordaniskeje krajin.

Tak ſu ſakubowe czelo nimale po zyłe ſamym pucżu do Kanaana dowjeſli, po kotrejż ſu ho poſdžiſho Izraelske džeczi do kraja dobywaše. Sta ho to bjeſe wscheho ſamychla a bōle pschitkida, dokelż njechachu ani ſwady měcz f Filistiskimi, a dokelż chzyczu ſ tym, so po dolkim pucżu czechnichu, pohrjebnej czim wjetſchu pschi puchu dacż. Ale najwažniſche je, so je Bóh ſ tym swoje wěſczenje wukonjal: Ja chzu też tebje ſažo hem horje pschewiescž.

12. A jeho džeczi czechnichu, hdžz Egypteſieno na tamnym Jordanowym brjoſy wostachu, psches Jordan a cžinjachu, kaž wón jím bě porucził.

13. A wjeſechu jeho do Kanaanskego kraja, a pohrjebachu jeho do dwojakeje jamy na polu, kotaż Abraham bě kupił ſ polom ſa pohrjebniſchežo wot Hebrona, Hethijskeho czlowjeka, napschecžiwo Mamrej.

14. Iako běchu jeho pohrjebali, wróći ho Józef ſažo do Egyptowskeje ſe ſwojimi bratrani a ſe wschitkimi, kotaż běchu ſ nim horje czazhnyli, so bych u jeho nana pohrjebali, a kotaż ho někto ſažo czazhej, ſ Mamrejſkich ſtron ho wróćazemu, pschidželichu.

Duch ſtysknoſež we wyschichim ſmyſlu a ſawęſezenje, so ho Izraelske džeczi ſažo něhdž do domiſny wróćza, wěje psches zyłej stan; ſ tym poſkazuja 1. knihi Mojsažowe niz jenož na wuczah Izraelskich džeczi ſ Egyptowskeje, ale też dale won na węcznu domiſnu, do kotrejž ma ſańcz lud Boži.

V. 15.—26. Wróćiwschi ſo do Egyptowskeje boja ſo Józefowi bratſja, so moħl jim Józef někto, hdžz njetrijeba wjazy na

nana džiwac̄, jich slósc̄ sárunc̄. Tola Žofeſ jich spoſoſi, je hifchc̄ze mnoho lět žiwy, widži ſak jeho ſplah roſc̄ze a ſo roſſchěrja, a poruc̄zi, na ſmijerc̄ ſo hvtujz̄, ſo ma ſo jeho cžel̄o něhdy ſobu wjac̄ do Kanaanskeho kraja, hyž njebjeſti móz ſwój lud domoř powjedze.

15. Žoſefowi bratsja paſ ſo bojachu, hdvž běſche jich na
wumrjet; duž džachu mjes ſobu: Šnadž mohl naš Žoſef hidžicž,
a mohl nětfo, hdžež jemu luboſcž t nanej ružy wjazhy njewježe a
hdvž jeho dotal drěmažy hněw nětfo wožiwi, nam ſapłacžil wſchitku
ſlóſcž, fotruž ſmý jemu cžinili. Schto mohlo potom ſ nami
ſo ſtacž!

Tu widzijich, ſak žalostne njeſbože je hrěch a ſte ſwědomnje; to je cži ſkoro tajka rana, fotraž njehoodži ſo ſahojicž. Hdyž hrěch hiſchcže pſched durjemi drěma, dha nimajch fedžbu teho, a dha thopisč hiſchcže wjozy a njeſchwarniſche hrěchi na njón. Ty ſlecziſch ſ jeneho hrěcha do druhého. Ale hdyž je hrěch wubudžený a wožiwíš, potom honi mnohich ſak daloko, ſo ſadwělujzv paf do wody ſtocža abo poſtronk woſmu a ſo wobwjeſnu.

16. Teho dla dachu jemu drje psches Benjamina powiedzicz:
Twój nam poruczit do swojeje smijercze prajizy:

17. Tak dýrbicže po mojej ſmíjercži k Žofeji rjez: Lubn,
wodaj wſchaf ſwojim bratram jich pſchepuſčenje a jich hrěch, ſo
ſu woni tak ſlě ſi tobu činili. Duž dha daj tajfemu ſarěčniſej ſa
naſ ſlachcicž; my cže proſymy, wodaj nam wſchaf, hdyž je wſcho
na tak dobrý fónz dýſchlo, naſche pſchepuſčenje, ſlužomniſam Boha
twojeho wótza. Hdyž ſmý priedy ſameho nana měli ſi tobu, fotre-
huž dla ſy naſ pſchepuſčil, tak mamy nětkole tudy, w tutym
puſtym kraju, ſameho Boha ſi tobu, fotremuž ſlužimy: Boha
naſcheho wótza Žafuba. Duž dha wodaj nam tuteho ſhromadneho
Boha dla. Žofef pak plakal, jako woni ſi nim rěčachu.

Běchu to býl sy bolesče, so njemějachu bratřja довěřenje
k njemu, býl sy hnucža, so běchu tak poniženi a ponižni, a býl sy
šobu cžucža, so mějachu tajku stysknoſcž.

18. A jeho bratsja shoniwschi, tak je Žofej jich ſłowa pſchijal, ſchroblchu ſo, ſo tež ſami ſ njemu dívídžechu a pſched nim na ſemju padnýchchu prajizy: Hlej, my ſmy twoji motrocžzy, naſche czešlo a naſche žiwjenje je tebi podate, ſo móžesch naſ dla porucžicž, faž ſo tebi ſpodoba. Tola mamy doměru ſ tebi, ſo nam hnadu vobradžiſch a njedaſch prawu ſatrocžicž.

Dziwi n jedocžinę, kotřiž běchu něhdy Šafubowi ſvynojo, ſu
do zylá pſchetworjení; tu wuhladamy jich w poſtarwje pſchekraſnje-
nej pſches poſtutu a wěru.

19. Šoſef pak rjeſny ſ nim: Njeboječe ſvo, pſchetož ja ſvým
pod Bohom, a toho dla nimam prawo, ſo ſměl jeho wužudženje,
masche ſutfi naſtipaže, porjedžicž.

20. Wy sc̄e s̄le ſo mn̄u myſlili; ale Bóh je ſo mn̄u derje myſlił, ſo by c̄inił to, ſchtož wy džen̄ha widžic̄e, hdyž je waſ ſtaſko toporo do rufi wſał, ſo by we wulfim hſodže, fotremuž chžysche dac̄ pschihadžec̄, pschi živjenju ſdžeržał wulfii lud.

21. Teho dla njebojcze ſo, jaſto moſt poſdžiſho hiſchcze ſo
wječzicž, hdvž je Bóh vjeho ſam hižo ſarunat; ja chzu kaž dotal,
taf tež dale ſežiwigž waſ ſa waſche džecži. A wón ſpoſoſi jich
ſi tutymí a ſ druhimi ſłowami, a rěcžesche ſuboſnje ſi nimi, ſo-
hinač njemóžachu, tħiba ſo bħċhu dowěru měſi ſi nju.

Łubosnje s nimi ręczeć, rěfa po Mójsiachowym sapiżu
pſchęs wutrobu ręczeć, so słowa jaſo deſchęz womłodźizy, wo-
maczązy a woſſchewizy ſo wuliwaju.

Też ja naš njeje nikdy se smyłkom, so naš hrěch pschezo
hiſcheže boli, hdvž je tola Bóh ſwojeho ſyna w naš ſjewiš, a
hdvž je Sbóžnik jačo jehnjo Bože, fotrež naſche hrěchi nježe,
jačo ſrědnik a ſarěczník ſo nam dał ſpóſnacž, hdvž naš niž jenož
wſchědne ſakomdženja a wſchědna njeſtwěra, ale tež ſpominanje na
prjedawſche hrěchi pſched nim potuli a hdvž ſo bojimy ſi nowa
w čaſbach muſy a ſtyſtnoſcže wo naſche wobhnadženje a wo wumó-
ženje naſcheje duſche, hdvž ſmý tola poſkoj a džecžatſtwo Bože hižo
dawno ſacžuli. Pſchetož my mamy wſchědnie a ſtajnie proſyčz:
„Wodaj nam naſche winty;“ dozpita dowěra do měry a doſtate
ſlubjenje, so ſo nam naſche hrěchi wodawaju, byſchtej bórſy ſo
pſchetworiłoj do njeſwobhladniwoſcže a ſaſparnoſcže, njeby naš
ſtajna boloſcž ſi hrěcha a ſi khudobý, w duſchi wufhadžaza, naš
ſtajnie ſi nowa ſi naſchemu ſbóžnifej wabiſa.

22. A Žofej wróciłschi zo vot nanoweho khowanja pſchebywaſche w Egyptowskej hiſčcze 54 lět a jeho nanowy dom, a běſche živý, faž poſdžiſho Žosua 110 lět, mjenujz̄y w lětach 2259—2369 po ſtw. krvěta.

23. A widżesche Efraimowe dżeczi hacż do schtwórteho stawa. Też Machirowe dżeczi, Manażekoweho syna byu dżeczi płodżile na Josefowu flin, so móžesche wobstarny pradżed je hiszczęze na swój flin wsacż a fa swojich potomnikow pjschipósnacż.

24. A Žofej, ſacžujzq, ſo ſo kónz bliži, džesche ſ ſwojim
bratram a rodakam: Ja wumru, ale Bóh budže, faž je ſlubiš,
w tycznioſczech, fotrež waſz podeńdu, waſz wěſcze domapytacž, a
wuwjedże waſz ſ tuteho kraja do teho kraja, fotryž bě Abrahamej,
Iſaakej a Iſakubej pſchiſbahaſ.

25. A do felž ſi wěry tak frucze ſnajesche, ſo Izrael jenož na
czaſ w Egyptowſtej bydli, a tak frucze ſhadowaſche do Kana-
ana, wſa wón pſchižahu wot Izraelſkich džeczi, kotsiž běchu doſhe
ſeta, ſo bě w kraju knježil, w poſoju a cžichó žiwi byli a pſches
Bože žohnowanje ſo hižo wulzy pſchiſporili, prajizy: Hdyž budže
waſ Bóh domapytacž, dha woſmíce moje koſcze wotbal, ſo byd
tež ja ſi wami podžel měš na ſlubjenym kraju.

Tak wumixje Žofej, jačo bě sto a džesiacz lět starý. A woni žalbowachu jeho po hižo naspomnjenym waschnju a połožichu jeho do faschcza abo fšchinje se sykromoroweho drjewa. Tajfa fšchinja mějesche tu wořebitu wažnotu, dvfelž njebě že faschcz s famjenja sa pſchewjeſenje do ſlubjeneho fraja hodžil. A fšchinju wobtho-
wachu nětko hischcze w Egyptowskej.

Woni njeſchewjeſechu ju, faž Ŝafubowu, hnydom do Rana-
ana, tola 144 lět poſdžischo ſu ju ſobu wſali a ſu ju ſa Goſu-
ome čaſhy ſhowali na poſu pola Šichema.

Syfomora je egyptowſki ſigowz. Žeho drjewo je inutrajne a taf rjez njepſchetlaja.

Se žlédovazých 150 sět níma Žrael žane stawišný čłowišſkeho
ſboža a ſbóžnoſcze, ale ma jenož ſwětne stawišný, doniž jemu nje-
čepje hodžina ſa wumozjenje.

Stavíšný rekrutní řád z leta 1813.

(Po francuskiem piśka —ć—.)

(Bofraczowanie).

Džěch po tajfim ſ njej po ſthodže horje. Nimo dužy widžach
psches mocžinjene durje dweju mužow, fiž hacž ſ paſej nahaj
čeſto měſcheschtaj. Běch po tajfim poſta pjetarja, a tehodla tež
ſtara žona njeſpaſche, pſchetož bjes dwěla mějeſche wona tež hiſhcze
něſchto džělacž. Noschesche ſapu ſ čorňmi bantami a ſchěroku
ſuſnu ſ módrého płata, fiž běſche ſ bantami pſchi ramjenjomaj
pſchiwjasana. Žejnej ružy běſchtej hacž ſ lohežomaj nahej. Sdasche
žo mi jara ſrudna bycž. Domjedže mije horje do thětro wulſeje
ſtvu, w fotrejž wulſe khachle a dale ſahy ložo ſtejachu.

„Psihindżecze posłże”, żona pschiispomni.

„Haj, bým zhlý džení maršchéroval“, wotmolwich. Móžach lědma rěcžecž. „Sbým tak sprózny a hľodny, so sforo padnu.“

„Nětko wona na mnje hladasche a blyjschach, ſak wona scheptasche:

„Wbohe džěcžo! Wbohe džěcžo!”

„Wóto mi fasasche, kó fe fhachlam sýdnyež a kó mie woprasha:
„Wacže bolazej nosy?“

„Staže vodačej koli.“
„Haj, hižo tsi dny dolho.“
„Derje, wusujče šo šwoje stupnje a tute drjemjanzy šo wo-
buječe!“ wona wotmolwi. „Psihińdu hnýdom ſažy.“
Wostoji šwězu na blidže ſtejo a džesche dele. Wotpinač
šwój tornistr a wusuch šo stupni. Mějach pucherje na pódusjomaj
a ſebi mn̄ſlach:

„Mój Boże... mój Boże... fat móże tola čłowjef telfo
mutracé? Řeňie hn hněn sio hnch tumrief.“

To běch řeší důzvě po pucíku hýzo sto krásný pschal. Někdo psal, psali čopkých fachlach, cíujach šo tajki sprázný a nješbožovní, šo běch najradšho na pschezo mužný, najebací četný Marhath a Rhatržinfi a knješa Gouldena a wschitfich, iž derje šo mnú měniachu. Měiaci šo jara hubenje,

Hdyž na tajke wěžy myšlach, wocžinichu ſo durje a wulki, ſylny muž ſi wložami hido ſchěrými do jſtvy ſaſtupi. To běſche jedyn ſi teju, fotrejuž běch delſtach pſchi džele widžal. Běſche ſo koſchlu woblek a mějſeſche faran a dwě ſchleňzy w ružy.

„Dobry wjecžor!“ wón praſeſche, na mnje ſrudnje po-hladajo.

Poſhilach jenož hlowu. Sa mužom ſaſtupi ſtara žona. Mějſeſche drjewjanu dónčku a ſtajeſche ju pſchede mnju na ſemju.

„Tykúče waſchej noſy do wodh“, wona džesche. „To wam wěſče derje čini.“

Běch zyle hnuty a pſchi ſebi myſlach:

„Te tola hiſcheze dobrych ludži na ſwěcže.“

Potom wuſuch ſwojej nohaſzy. Dokelž běchu ſo pucherje roſpuſke, wone krwawjachu a dobra ſtara žona woſpijetowasche:

„Wbohe džecžo! Wbohe džecžo!“

Muž ſo mje wopraſcha:

„S wotkaſ ſeſe?“

„S Pfalzburga w Lothringſkej!“

„Ale derje!“

„Po někotrych wokomifach wobrocžesche ſo ſi ſwojej žonje:“

„Dži tola po czerſtwy khlébowy tykanz! Maju młodženž hiſcheze ſchleňzu wina wupiſe a potom chzemoj jemu w měrje ſpacž dacž. Pſchetož trjeba měra.“

Pſchi tym blido ke mni pſchiſuny, tak ſo mějach noſy w derje činjazej wodže a winowy faran pſchede mnju. Potom napjelni wón noju ſchleňzy ſi dobrým bělým winom praſižy:

„Wam ſi ſtrwoſeſi!“

Hospoſa běſche wuſhla a pſchinjeſhy wulki, hiſcheze čzoply khlébowy tykanz, kiž běſche zyle ſi czerſtwej roſběžanej butru po-krty. Nětko hakle čzujach, kaſ hlođny běch. Skoro bych do wo-mory padnył. Majſkerje to turži dobrí ludžo widžachu, pſchetož žona praſeſche:

„Prjedy hacž jěſeže, moje džecžo, dýrbicže noſy ſi wody wſacž.“

A prjedy, hacž ſapſhijach, ſchto chzysche čznicž, ſo wona po-ſhili a ſi ſwojim ſchörzuchom mojej noſy trjeſeſche.

„Młój Božo, knjeni“, ſawoſach, „ſo wo mnje staracže, jako bych waſche džecžo by!“

„Po khwili wona wotmolwi:“

„Mamoj tež ſyna pola wojaſow.“

Gſlyſchach, kaſ ſo jej rěč pſchi tutnych ſlowach hacžesche a wutroba mi krwawjeſche. Myſlach na Khatřinku a na četu Marhatu a njemóžach ničjo wjazy praſicž.

„Teſeſche a piče!“ nuſowaſche muž, tykanz do ſtiklow krajo.

To tež činjach a derje mi ſeſlodenža, kaſ ženje prjedy. Wobaj mi mjelčo pſchihladowaſchtaj. A jako běch dojedl, muž poſtanj.

„Haj“, wón wotmolwi, mamoj tež ſyna pola wójſka, je ſań-džene lěto do Rusſeje čahnył a njejkmoj wjazy powjeſeſche wo nim doſtaſoj... Wójny ſu žaložne.

To prajiwschi pſchi ſebi mjes tym, ſo ružy kſchijuzzy po jſtve ſhodžesche. Čzujach, ſo ſo mi wocži ſańdželitej.

Nadobo praſeſche muž:

„Nětko pak dobru nôž!“

To prajiwschi wotenžde. Žona ſi dónčku ja nim džesche.

„Bóh wamaj ſaplačz tykaſ króčz!“ ja nimaj woſach. Bóh pſchewodž waju ſyna domoj.

Potom ſo wuſlētach, lehnych ſo do loža a twjerdže wuſných.

IX.

Majſkerje wotueſich wokoło ſchecžich. Na róžku mnischkoweje dróhi ſtejeſche trumpetat, kiž ſi ſhromadženju dujeſche. Wſchitko ſo hibaſche: ſlyſchach konje, woſy a ludži nimo čahnyč. Woſy drje mje hiſcheze khetro boleſchtej, ale pornoj ſańdžentym dnjam to ničjo njebeſche. Iako běch ſo čiſte nohaſzy wobul, čzujach ſo kaſ nowonarodženy.

Stejach kručje na nohomaj a praſach pſchi ſebi: „Hdyž to tak dale pónađe, Jofeo, budžesč dobroj woſak. Ženož ſapocžat je čežki.“

Zyle ſbožowny ſo woblekach.

Pjekarjowa žona běſche mojej ſtupni ſi popjeſom napjelniła a na ſhachle ſtajila, ſo njebyſtej hromadže leſlej a tola wuſhnylej. Běſtej derje maſanej a ſo ſwěcžeschtej.

(Poſtracžowanje.)

Poſtnemu čaſej.

O drohe jehnjo Jeſužo,
Kíž ſa mnje ſi ſmjercži džesche,
Ssy ſa mój hréch ſo krwawilo
A ſcžerpliwý tak běſche,
O pomhaj mi, ſo czerpjenju
Ja tebi ſwěrny wostanu.

Ty czerpil ſy, ſo bych tež ja
Tu ſi tobu czerpil, bědžil,
A ſo by moja wutroba,
Młój duch ſa tobu ſlědžil,
O pomhaj, ſo we czerpjenju
Czi pſchezo ſwěrny wostanu.

Chzu ſi wutrobu ſej požadacž
Sſo krjudowacž dacž ſi tobu,
Haj, ſi tobu ſo dacž kſchijowacž,
Do ſmjercze hicž ſa tobu;
O Jeſu, wo to proſchu dha,
So bych czi ſwěrny wostał ja.

Daj pſchińcz wſchě čzwile, czerpjenje,
Daj pſchińcz wſchě helske krjudy,
Daj ſazpicž a tež hanicž mje,
Granjeny, bity, tudy,
Daj. pak, ſo wostał we čzwili
O Jeſu, pſchezo ſwěrny czi.

Ja wěm, ſo my bjes czerpjenjow
Dom ſi wjeſzlu njeprſhindžemy,
Ty ſy do ſwojich kražnoſeſzow
Pſches kſchijž tež dowiedžený,
Schtož ſi tobu dže pſches czerpjenje,
Tež ſi tobu wěčnje ſbóžny je.

Duž jehnjo Bože, wumyj mje
S krvju twojej mje tak rjenje,
So ja pſches tebie we wérje
Sſo ſhubičz njem'žu ženje,
Do twojich ranow lehnu ſo,
Tak wumru ja čim ſbóžniſho.

Heſaž.

Wſchelake ſi bliſka a ſi daloka.

— Lypjanske fariske město, fotrež je ſo pſches wotenždenje ſtnejſa duchowneho Míklele wuprōſnílo, hiſcheze ſi uova wobſhadžene njeje a njeiſhu ſi temu tež w tu khwili žane wuhladý, kaſ ſlyſchimy, dokelž ſo tam hiſcheze nichtó ſamolwił njeje. My Lypjanskej wo-ſhadže ſi wutrobu pſchejemy, ſo by bórſy noweho duchowpaſthryja namakała.

— W Rakezach je pſched krótkim ſwidowjena Němzowa ſemrjeſa. Tejny njebožicžki mandželski, fotryž je uěkotre lěta prjedy ſemrjeſ, je zyrkwi 6000 hrivnow wotkaſ ſi tym poſtajenjom, ſo by ſo daň mjes ſhude wudowý w Rakezach roſdželiſa.

— Tež w Draždananach je ſo tajke ſmilne wotkaſanje ſtaſo. Wudowa njeboh duchowneho Hoſmanna je ſnuteſkownemu mižion-ſtu 50,000 hrivnow wotkaſala.

— Falb je ſa hapleju deſchęžik a mokrotu wěſchęžil a kaſ ſo ſda, nima ſe ſwojim wěſchęženjom zyle njeprawo, pſchetož měřaz je jako tajki mokry hóſcž ſi nam pſchitupil.

— Hana Rotherez w Barlinje, fotraž je ſe ſwojimi spiritiſti-ſkimi ſhumſchtami ludži jebała wudawajo, ſo móže duchow morwych ſawoſacž, bu jebanſtwa dla ſi jaſtwu na 18 měžazow ſaſhudžena. Wona bu wobſedžbowana a pſchi tym ſu ſo wo jeje jebanju pſcheſhwědžili. Hacž pak budža ſo spiritiſtojo pſches tónle wuſhud woprawdže powučiež, ſo jara praſcha. Pſchetož ſchtož chze ſo ſam ſhebač ſacž, temu ſo pomhacž njemóže.

— Lódž „Surij Adolf“, fotraž běſche na lojenje jerjow ſi kupje Izland wujeſa, ſo ſa 4 njeđeſele domoj wrbežila njeje. Lódž je ſo najſkerje ſi 12 mužemi, kotsiž běchu na njej, podnuriſa. To je ſedma rybjaſa Lódž, fotraž je ſo w tejle ſymje ſhubila.